

Arrest

nr. 197 194 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DESMET
Molenstraat 10 bus 1
8790 WAREGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DESMET, die loco advocaat P. DESMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 24 april 2017 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Manilla, Filipijnen met oog op familiebezoek.

1.2. Op 14 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekende partij een

beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

- Betrokkene is weduwe en komt op bezoek bij haar dochter, die zich op basis van een visum kortverblijf in België heeft gevestigd.*

- Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen en vraagt de maximumduur van een kortverblijf. - Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over een professionele activiteit.*

- Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen.*

- Betrokkene bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie.*

Bijgevolg levert betrokkene geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Uit de syntheseseminarie blijkt dat eveneens de schending wordt aangehaald van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Het middel wordt als volgt weergegeven in de syntheseseminarie:

"A. Ten onrechte wordt het visum geweigerd omdat mijn verzoekster geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in haar land van origine heeft.

De motieven voor deze beslissing zijn ongegrond :

-1. "betrokkene is weduwe en komt op bezoek bij haar dochter, die zich op basis van een visum kortverblijf in België heeft gevestigd"

** het feit op zich weduwe te zijn kan nooit een redelijke grond van weigering zijn ; mijn verzoekster is nog geen 59 jaar en is al sinds 20.09.2010 weduwe ; als weduwe weerhield haar dit niet om socio-economisch verder een normaal leven te leiden en voldoen- de inkomsten te hebben*

** met de overweging dat haar dochter zich op basis van een visum kortverblijf in België gevestigd heeft, gaat men uit van een verdenking, ni. dat de dochter op een ongebruikelijke onregelmatige wijze via het visum kortverblijf haar verblijfstoestand in België afgedwongen heeft. Niets is minder waar.*

Zie feitenrelaas hierboven : de dochter was al jaren met een Belg gehuwd en het gezin kwam in 2014 in België wonen ; de autoriteiten weigerden de procedure gezinshereniging ; op de ambassade zegden ze dat een visum kortverblijf volstond ("reizen jullie samen en ga daar naar de gemeente").

Het is manifest onredelijk de wijze van vestiging in België van haar dochter aan te grijpen om het visum kortverblijf van haar moeder te weigeren. Nochtans leert het administratief dossier dat dit de basisoverweging van de weigering is :

- "NEUTRAAL ADVIES ONDER VOORBEHOUD dat een opvolging van verblijf door bevoegde autoriteiten in België kan worden gedaan om te vermijden dat betrokkene op basis van huidig visum zou trachten te immigreren net als haar dochter opvolging ver- blijf + terugkeer controle lijkt ons noodzakelijk')

— "op basis van het verleden van de dochter kan heden ook de terugkeer van betrokkene niet onmiddellijk worden bevestigd"

De dochter van verzoekster heeft zich op een volkomen normale wijze in België gevestigd. Na enkele jaren huwelijk met een Belg verhuist het gezin naar België. De diensten zelf zeiden dat dit niet via de procedure van gezinshereniging moest gebeuren, vermits het gezin altijd samen was geweest en een verenigd gezin niet herenigd moest worden.

Nadien heeft geen enkele dienst hier een probleem van gemaakt, werd de dochter nooit verontrust, handelde het gezin zoals het autoriteiten hen adviseerden en maakten de autoriteiten in België achteraf ook nooit bezwaar. Het gezin kon er dus op vertrouwen dat alles in orde was en correct verlopen is.

Minstens dient aangenomen te worden dat De Belgische Staat het vertrouwensbeginsel schendt door dit nu alsnog als negatief argument aan te wenden, en dan nog niet tegen de dochter maar tegen haar moeder.

Dit argument van de verwerende partij is niet alleen niet pertinent, het is in ieder geval onredelijk en disproportioneel. Want, als aangenomen wordt dat het de dochter kan verweten worden zich in België blijvend gevestigd te hebben na binnenkomst met een visum kort verblijf, dan nog staat 100% onomstotelijk vast dat de "correcte" procedure van gezinshereniging in ieder geval tot hetzelfde resultaat had geleid, ni. dat de dochter zich definitief in België mocht vestigen. De beweerde verkeerdelijk gevolgde procedure zou in ieder geval tot hetzelfde eindresultaat geleid hebben.

Verwerende partij zegt nu dat verzoekster niet bewijst dat de ambassade in 2014 het gezin van de dochter aanraadde via het gewoon familiaal visum te handelen. De stelling van het gezin is zeer geloofwaardig ; iedere gewone burger zal dit als volkomen normaal beschouwen, ni. dat een verenigd gezin niet herenigd moet worden. Wie het anders zegt zoals i.c. verwerende partij dient van zijn stelling het bewijs te leveren. In ieder geval is het aannemelijk dat de ambassade het gezin aangeraden heeft het op die manier te doen.

Trouwens blijft het een feit dat dit argument evenmin niet pertinent is om reden dat het een feit is in hoofde van een ander persoon dan verzoekster.

- 2. "betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen en vraagt de maximumduur van een kortverblijf

* Het zou inderdaad de eerste keer zijn dat mijn verzoekster naar België op familiebezoek komt om de eenvoudige reden dat er vroeger geen familie in België woonde.

* het feit op zich dat de maximumduur van drie maanden aangevraagd wordt kan nooit een redelijke grond tot weigering zijn

* in drie jaar (sinds het gezin van haar dochter in België woont) zou het de eerste keer zijn dat verzoekster op familiebezoek komt ; voor haar drie kleinkinderen in België is het grote vakantie in juli en augustus, de ideale periode om bij hen te zijn ; verzoekster is ook niet van plan om ieder jaar naar België te komen ; de lange duur van de periodes gedurende dewelke verzoekster ver weg is en afgezonderd van het gezin van haar dochter wordt enigszins verzacht door een langere aanwezigheid als de gelegenheid zich voordoet ; nu zij toch in België zou zijn waarom niet zo lang mogelijk genieten van de nabijheid van het gezin/familie van haar dochter.

- 3. "Betrokkene toont niet afdoend aan

- te beschikken over een professionele activiteit

- te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende financiële middelen

Betrokkene bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie".

* mijn verzoekster is sinds 2010 weduwe, wat haar niet weerhouden heeft socio-economisch goed rond te komen met een overlevingspensioen en vooral met huurinkomsten

* het pensioen van 2.058 Filipijnse peso (ongeveer € 35,00) per maand is weliswaar bescheiden, maar is wel een regelmatig inkomen

* de huur van studentenkamers is een regelmatig inkomen : 2.500 Filipijnse peso per kamer per maand

x 4 kamers = 10.000 Filipijnse peso of ongeveer € 173,00 per maand. Zie document dd. 24.04.2017 Visumaanvraag N° BEL00770000000065683 : "The applicant also has 6 boarders renting in her house. She receives Php 10,000 per month for the use of their rooms".

* mijn verzoekster heeft een spaarrekening van ongeveer € 6.405,03. Dit bedrag vertegenwoordigt is gelijk aan 64 maanden van een gemiddeld Filipijns inkomen of meer dan vijfjaar inkomen.

* van deze inkomsten kan mijn verzoekster geen documenten voorleggen omdat deze niet bestaan ; alles wordt contant betaald ; de huurovereenkomsten zijn mondeling

In de Filipijnen zijn alle inkomsten beneden de 15.000 Filipijnse peso voor gelijk welke activiteit niet aangifteplichtig. Vandaar dat er daar geen cultuur van geschriften/documenten bestaat. Zo zal iemand met een modale job geen enkel document kunnen voorleggen (enkel mondelinge afspraken met de werkgever en contante betaling loon). Hetzelfde voor huurovereenkomsten.

Het gemiddelde maandloon van een gemiddelde Filipino is ongeveer € 100,00. Met € 208,00 per maand heeft mijn verzoekster een relatief hoog inkomen, n.l. het dubbele van het modale inkomen.

De vereiste om documenten voor te leggen, die er niet zijn omwille de gebruiken van het land van herkomst, is onredelijk.

Mijn verzoekster legt twee attesten voor, waarbij zowel het maandelijks pensioen geattesteerd wordt als de verhuur van de vier studentenkamers.

* bovendien heeft de tante van de dochter, mevrouw H. V., een verbintenis tot tenlasteneming getekend ; een vrouw van onbesproken gedrag, met een lange carrière in het onderwijs achter de rug, die dergelijke verregaand engagement niet op zich zal nemen voor oneigenlijk gebruik.

- 4. "verzoekster betwist niet dat zij door een derde persoon werd uitgenodigd om naar België te komen en niet door haar eigen dochter en schoonzoon"

Voor het eerst in zijn nota werpt verwerende partij dit op.

Dit argument is niet pertinent. Zie hierboven op bladzijde 2. Het gaat om de tante van de schoonzoon, die eveneens een zeer nauwe band met verzoekster heeft. De tante kon de tenlasteneming op zich nemen ; de schoonzoon kon dit niet omdat hij al vier personen ten laste heeft en zijn inkomen niet volstaat om voor nog een vijfde persoon de tenlasteneming op zich te nemen.

- 5. "geen bewijs van Filipijnse cultuur van mondelinge afspraken"

Dit gaat om een algemeen bekend maatschappelijk gegeven in de Filippijnen, waar- van iedereen op de hoogte is. Verwerende partij, die in de Filippijnen het dossier af- handelt en de gewoonten van het land zeer goed kent, weet dit, minstens wordt hij geacht dit te weten en is het ongeloofwaardig te suggereren daarvan niet op de hoogte te zijn.

Verzoekster verwijst naar haar bewijsstukken 2 & 3, waaruit minstens blijkt dat verzoekster op dit punt geloofwaardig is. Meer dan een attestatie kan zij niet krijgen.

B. Om de hierboven vermelde redenen schendt de weigeringsbeslissing bijgevolg

- artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Er is geen redelijke twijfel mogelijk omtrent het feit dat mijn verzoekster terug naar haar land van herkomst zal gaan.

Te meer :

- dat haar hele hebben en houden en dus al haar socio-economische belangen in de Filippijnen liggen (haar huis, haar verhuurde kamers, haar pensioen)

behalve haar ene dochter al haar naaste familie in de Filippijnen woont, waaronder haar zoon, die al drie kindjes heeft.

C. Om de hierboven vermelde redenen schendt de weigeringsbeslissing eveneens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), die het recht op eerbied van het familieleven bekrachtigt voor elke persoon met een nauwe familieband met een andere persoon. De relatie moeder-dochter-kleinkinderen valt onder het toepassingsgebied van artikel 8.

De gronden van de weigeringsbeslissing hebben immers voor gevolg dat mijn verzoekster nooit op familiebezoek in België bij haar dochter, schoonzoon (die zes jaar bij haar woonde) en kleinkinderen zal kunnen komen."

3.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel.

De voorgehouden schendingen van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of er sprake is van een afdoende motivering) alsook van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode.

3.3. Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

Er zijn dus verschillende gronden voorzien in de Visumcode op grond waarvan de gemachtigde de visumaanvraag kan weigeren.

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 60-63).

De bedoeling van de Uniewetgever om die autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1 van die code. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een *“toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie”* vertegenwoordigt, *“bijzondere aandacht”* te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er *“redelijke twijfel”* bestaat over bepaalde aspecten.

De vaststelling dat één van de opgesomde weigeringsgronden, zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, kan worden tegengeworpen, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

3.4. In casu is de bestreden beslissing in wezen gesteund op artikel 32, lid 1, onder b van de Visumcode waarbij wordt gesteld dat het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat, waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waar de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

In dit kader verwijst de Raad naar artikel 14 van de Visumcode dat luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...).

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 71-72).

In die zin preciseert de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket;
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

3.5. Uit de motieven de bestreden beslissing blijkt dat het besluit van de gemachtigde dat het voornemen tot terugkeer naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum in hoofde van verzoekende partij niet kan worden vastgesteld, is gebaseerd op de vaststelling dat verzoekende partij onvoldoende garantie biedt tot terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

- 1) de verzoekende partij is weduwe en komt op bezoek bij haar dochter, die zich op basis van een visum kort verblijf in België heeft gevestigd,
- 2) zij reisde niet eerder binnen de Schengenzone en vraagt de maximumduur aan van een kort verblijf,
- 3) zij toont niet afdoende aan een professionele activiteit uit te oefenen,
- 4) zij toont niet afdoende aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen,
- 5) zij bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie.

De gemachtigde komt vervolgens tot de vaststelling dat de verzoekende partij, gelet op voorgaande bevindingen, geen afdoende bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen heeft in het land van origine.

Voormelde motieven betreffen in wezen vaststellingen die voortvloeien uit het individueel onderzoek dat de gemachtigde dient te verrichten in het licht van artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode om na te gaan of er in casu een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de verzoekende partij tot terugkeer naar het land van herkomst.

Zoals hierboven gesteld moet de gemachtigde rekening houden met enerzijds de algemene situatie in het land waarin de verzoekende partij woont, en anderzijds, haar persoonlijke omstandigheden, zoals onder andere haar gezins-, sociale en economische situatie en haar banden in haar land van herkomst en in de lidstaten.

De vaststelling dat verzoekende partij een weduwe is, heeft betrekking op haar sociale en gezins-situatie. De vaststellingen dat zij haar dochter komt bezoeken in België, die zich via een visum voor kort verblijf in België heeft gevestigd, dat zij nog niet eerder binnen het Schengengrondgebied heeft gereisd en dat zij de maximumduur voor een kort verblijf in België aanvraagt, hebben betrekking op een onderzoek naar haar banden met de lidstaten.

Verzoekende partij tracht in haar synthesesamenvatting aan te tonen waarom het kennelijk onredelijk en disproportioneel is om deze vaststellingen aan te wenden in de bestreden beslissing. Tevens is zij de mening toegedaan dat de aangehaalde redenen niet pertinent zijn.

De Raad stelt vast dat de juistheid van voormelde vaststellingen op zich niet wordt betwist. In dat mate dat deze vaststellingen een weergave vormen van haar persoonlijke situatie, meer bepaald haar gezins- en sociale situatie alsook haar banden met lidstaten, zijn ze pertinent voor het onderzoek dat de gemachtigde in het licht van artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode moet verrichten. De Raad acht een vermelding van deze vaststellingen in de bestreden beslissing dan ook niet in strijd met artikel 32 van de Visumcode.

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde met de overweging dat haar dochter zich via een visum voor kort verblijf in België heeft gevestigd, in wezen uitgaat van een verdenking, met name dat haar dochter op een ongebruikelijke onregelmatige wijze via het visum kort verblijf haar verblijfstoestand in België heeft afgedwongen. In dit kader verwijst de verzoekende partij naar het advies van de diplomatieke post, doch de Raad stelt vooreerst vast dat enkel een neutraal advies onder voorbehoud werd verleend en geen negatief advies. Het betoog dat “het administratief dossier [leert] dat dit de basisoverweging van de weigering is”, mist dan ook feitelijke grondslag. Verder blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het document “58727784.txt”, dat de dochter van verzoekende partij een visum voor kort verblijf heeft verkregen in 2014 om de “familie van haar echtgenoot” te bezoeken, waarna zij niet meer is teruggekeerd naar de Filipijnen en zij zich definitief in België heeft gevestigd. Uit

niets blijkt dat de ambassade haar zou hebben verzekerd dat een visum voor kort verblijf met doel om haar schoonfamilie te bezoeken, zou volstaan om zich bij haar Belgische echtgenoot te vestigen. Verzoekende partij toont dit ook niet aan. Het argument dat haar dochter zich alsnog definitief mocht vestigen in België in functie van haar Belgische echtgenoot, doet derhalve geen afbreuk aan de vaststelling dat haar dochter via een gewoon visum voor kort verblijf met het oog op een familiebezoek naar België is gereisd om vervolgens niet meer terug te keren naar haar land van herkomst. Dat het verblijfsrechtelijk verleden van het familielid dat de betrokkene wenst te bezoeken, in casu mede in acht wordt genomen in de beoordeling of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, acht de Raad een pertinente overweging die niet onredelijk of disproportioneel noch in strijd is met het vertrouwensbeginsel.

Het weze herhaald dat de vaststelling dat de dochter van verzoekende partij zich via een visum voor kort verblijf in België heeft gevestigd alsook de andere vaststellingen, met name dat verzoekende partij weduwe is, nog niet eerder binnen het Schengengrondgebied heeft gereisd en de maximumduur voor een kort verblijf in België heeft aangevraagd, op zich geen determinerende weigeringsmotieven vormen. Zij maken deel uit van een geheel aan vaststellingen die cumulatief in overweging werden genomen. Aldus moeten deze onderdelen van de bestreden beslissing samen worden gelezen met de andere onderdelen van deze beslissing die betrekking hebben op haar economische situatie, met name de vaststellingen dat zij niet afdoende aantoonde een professionele activiteit uit te oefenen en dat zij niet aantoonde te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij niet heeft aangetoond in de Filipijnen een professionele activiteit uit te oefenen. Wat betreft de vaststelling dat zij niet afdoende heeft aangetoond te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen, stelt verzoekende partij dat zij sinds 2010 weduwe is wat haar niet heeft weerhouden socio-economisch goed rond te komen met een overlevingspensioen en vooral met huurinkomsten. Zij gaat vervolgens over tot een opsomming van allerlei inkomsten of bestaansmiddelen waarover zij zou kunnen beschikken en die zij zelf kwalificeert als voldoende en regelmatig. Waar verzoekende partij niet verder komt dan een herhaling van elementen die werden voorgelegd in het kader van de visumaanvraag en daar een eigen beoordeling aan geeft, toont zij niet aan dat omtrent de voorgelegde financiële middelen niet afdoende werd gemotiveerd. Evenmin maakt verzoekende partij op concrete wijze aannemelijk dat omtrent de financiële middelen in het land van herkomst, zoals ze gekend waren op het moment van de bestreden beslissing, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd geoordeeld. Verzoekende partij beweert nog dat er in de Filipijnen geen cultuur van geschrift of documenten bestaat, dat huurovereenkomsten mondeling worden afgesloten en dat alle inkomsten beneden de 15.000 Filipijnse peso's niet aangifteplicht zijn. Naast de vaststelling dat deze bewering niet wordt gestaafd met een begin van bewijs, stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter door te stellen dat dit een *“algemeen bekend maatschappelijk gegeven [is] in de Filipijnen”* niet weerlegt dat zij *“niet afdoende”* heeft aangetoond te beschikken over voldoende en regelmatige inkomsten of middelen. In die zin merkt de Raad op dat verzoekende partij heden twee attesten voorlegt aangaande haar overlevingspensioen en de huurgelden die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. De gemachtigde kon er dus geen rekening mee houden noch over motiveren. De Raad herinnert eraan dat de bewijslast bij de aanvrager ligt en dat het de aanvrager toekomt om zijn visumaanvraag zorgvuldig voor te bereiden en te stofferen in het licht van artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode. Tenslotte blijkt dat verzoekende partij in haar synthesememorie de feitelijke grondslag van haar middel uitbreidt door te verwijzen naar haar spaarrekening zonder dat dit een repliek blijkt op de nota van verwerende partij, hetgeen in strijd is met artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een synthesememorie *“alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Waar verzoekende partij verwijst naar de voorgelegde tenlasteneming (bijlage 3bis), ondertekend door de *“tante”* van haar dochter, wijst de Raad erop dat een verbintenis tot tenlasteneming enkel kan dienen om aan te tonen dat de verzoekende partij via deze persoon over voldoende middelen van bestaan kan beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf in België als voor haar terugreis naar het land van herkomst, zoals volgt uit de artikelen 14.1, c), 14.4 en 21.5 van de Visumcode. Een verbintenis tot tenlasteneming kan echter niet dienstig worden aangewend om het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te staven.

De Raad stelt vast verzoekende partij met haar betoog er niet in slaagt aan te tonen dat het onjuist of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om, in het licht van de vaststellingen dat zij weduwe is, niet afdoende aantoonde een professionele activiteit uit te oefenen of te beschikken over voldoende en

regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen, te oordelen dat verzoekende partij zich in casu bevindt in een zwakke socio-economische situatie.

Op basis van het geheel van de vaststellingen die betrekking hebben op haar sociale, economische en gezinssituatie alsook op haar banden met de lidstaten, concludeert de gemachtigde dat verzoekende partij geen afdoende bewijs heeft geleverd van socio-economische, familiale of andere resterende banden in het land van herkomst. Daarmee geeft de gemachtigde, die beschikt over een ruime beoordelingsmarge, in wezen aan dat voldoende redelijke twijfel voorhanden is om te besluiten dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij het voornemen heeft om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum kort verblijf. Zoals eerder vermeld, is geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over de terugkeer van de visumaanvrager.

Waar zij betoogt dat al haar socio-economische belangen (haar huis, haar verhuurde kamers, haar pensioen) in de Filipijnen liggen en dat al haar naaste familieleden nog in de Filipijnen wonen, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet betwist dat zij in wezen geen bewijs heeft voorgelegd van haar inkomsten uit huurgelden en van haar overlevingspensioen. Zij toont evenmin aan dat het voor haar niet mogelijk was om een dergelijk bewijs voor te leggen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat er geen bewijs werden voorgelegd van eigendom van onroerend goed, hetgeen volgens de bijlage II bij de Visumcode het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan staven. Dat zij nog een zoon heeft in de Filipijnen doet geen afbreuk aan de verschillende vaststellingen die in hun geheel en op cumulatieve wijze in overweging werden genomen en die, in het kader van de ruime beoordelingsmarge waarover de gemachtigde beschikt, tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Verzoekende partij levert nog kritiek tegen de bemerking in de nota met opmerkingen dat zij niet betwist dat zij door een derde persoon werd uitgenodigd om naar België te komen en niet door haar eigen dochter en schoonzoon. De Raad kan enkel vaststellen dat een dergelijk motief niet is terug te vinden in de bestreden beslissing. Deze reden wordt - hoewel opgesomd in het advies van de consul, zo blijkt in het administratief dossier, en hoewel dit inderdaad wordt opgeworpen in de nota - noch expliciet noch impliciet, aangehaald in het licht van de conclusie dat het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de termijn van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Het betoog van verzoekende partij is om die reden dan ook niet dienstig. De vaststelling dat deze reden wel wordt aangehaald in de nota met opmerkingen, doet hieraan geen afbreuk, aangezien het een argument betreft dat pas voor het eerst in deze nota wordt opgeworpen.

3.6. Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de vaststellingen waarop de gemachtigde zich baseert op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn tot stand gekomen.

Gelet op het betoog van verzoekende partij, de hierboven besproken vaststellingen en de ruime beoordelingsmarge waarover de gemachtigde om, in het kader van artikel 32 van de Visumcode, te beoordelen of er een redelijke twijfel is over het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde in casu onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat zij onvoldoende garantie op een terugkeer biedt zodat het voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel noch van artikel 32 van de Visumcode wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. De verzoekende partij haalt aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat de relatie moeder-dochter-kleinkinderen valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Haar recht op het leiden van een gezinsleven met haar dochter en haar kleinkinderen wordt geschonden, aangezien de bestreden beslissing met zich meebrengt dat zij nooit op familiebezoek in België zal kunnen komen.

Vooreerst stelt de Raad vast het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar meerderjarige dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet aannemelijk wordt gemaakt. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond

(EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekende partij toont geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan tussen haarzelf en haar dochter. Evenmin wordt aangetoond dat verzoekende partij, als grootouder, een betekenisvolle zorgdragende rol speelt in het leven van de kleinkinderen, zodat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij met haar uiterst summiere opmerking dat de weigeringsbeslissing tot gevolg heeft dat zij nooit op familiebezoek kan komen bij haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen, geen disproportionaliteit aantoont tussen haar belangen enerzijds, en de belangen van de Belgische Staat, anderzijds. Het staat verzoekende partij immers vrij om op andere manieren de banden met haar dochter en kleinkinderen te onderhouden, zoals door gebruik van moderne communicatiemiddelen of door middel van bezoeken in de Filipijnen of elders. De uiterst vage beschouwingen van de verzoekende partij volstaan niet in het licht van de bewijslast die op haar rust bij het aanvoeren van de schending van artikel 8 van het EVRM (cf. 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

3.8. Het enige middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES